

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **V. C.**, narozený dne -
trvale bytem -
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2022 č.j. CPR-3689-3/ČJ-2022-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 30. 1. 2022 č.j. CPR-3689-3/ČJ-2022-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 4. 1. 2022 č.j. KRPA-6769-14/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce nerozporoval skutková zjištění žalovaného ohledně protiprávního jednání žalobce, ani jeho právní kvalifikaci učiněnou žalovaným, ale nesouhlasil s interpretací závažnosti tohoto jednání. Poukázal na to, že protiprávní stav trval po dobu pouhých 35 dnů, žalovaný však uložil správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Z provedeného dokazování přitom vyplynulo, že žalobce neprovozoval na území ČR žádnou výdělečnou činnost, důvody jeho cesty byly turistického a rekreačního rázu, žalobce rovněž sdělil, že má veškeré zázemí na území domovského státu, kam se plánuje vrátit. K jeho osobě nebyly evidovány žádné významné negativní poznatky. Byl přesvědčen, že historicky neporušoval právní řád ani pobytová pravidla, jde o první pochybení svého druhu. Na to nemá vliv skutečnost, že byl v minulosti kontrolován policejní hlídkou, které nepředložil doklad o zdravotním pojištění, neboť jde o jeden ze společensky nejméně závažných přestupků. Intenzita vytykávaného jednání tak nedosahuje takových parametrů, pro které by bylo přiměřené uložit správní vyhoštění na dobu jednoho roku na území celé Evropské unie. Měl za to, že by bylo spravedlivé uložit správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, čehož se domáhal již v podaném odvolání. Žalovaný tak porušil ust. § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nevyházal ze skutečného stavu a necitlivě posoudil okolnosti ovlivňující přiměřenost, nezohlednil též mladý věk žalobce, pro který lze usuzovat, že dosáhne rychle resocializace a napříště se vyvaruje porušení pobytových pravidel.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný uvedl, že žalobce již v minulosti opakovaně oprávněně pobýval na území schengenského prostoru v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU)

2018/1806, takže podmínky vstupu a pobytu znal, nyní věděl, že na území ČR pobývá neoprávněně a měl vědět o opatřeních ze strany orgánů veřejné moci, která v této souvislosti mohu být přijata. Ve správním řízení sice spolupracoval, ale na druhou stranu neučinil žádný krok, kterým by se pokusil změnit svůj pobytový status. Na otázku, proč nevycestoval, při svém výsledku odpověděl, že se mu nechtělo. Žalobce neměl zdravotní pojištění, nezaregistroval si v ČR adresu pobytu, nevyplnil registrační formulář po svém příjezdu. Lze tak mít důvodně za to, že pokud by nebyl zajištěn, v neoprávněném pobytu na území by pokračoval.

5. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce několika hodin, a na rozhodnutí NSS ze dne 6. 3. 2019 č.j. 8 Azs 262/2018-40, kde rovněž byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok, a to za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů, v obou případech navíc v době, kdy činila horní zákonná hranice pro délku zákazu pobytu 3 roky, tedy šlo o opatření v jedné třetině zákonné sazby. V projednávaném případě však byla doba správního vyhoštění určena v jedné pětině zákonné sazby. V ostatních bodech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Dne 4. 1. 2022 byl při kontrole prováděné hlídkou Policie ČR ztotožněn žalobce, bylo zjištěno, že měl v cestovním pase vyznačené pouze jedno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 2. 9. 2021 přes hraniční přechod v Maďarsku, neměl u sebe příjezdový formulář a PCR test na Covid – 19, ani v současné době není očkovaný, tím porušil č.j. MZDR 20599/2020-40/MIN/KAN ze dne 30. 11. 2020. Dalšími lustracemi nebyl zjištěn záznam, který by jej opravňoval k pobytu na území ČR. Bylo konstatováno podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn.
8. Dne 4. 1. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
9. Žalobce dne 4. 1. 2022 při svém výsledku uvedl, že na území schengenského prostoru a do České republiky přicestoval dne 2. 9. 2021, od té doby je zde nepřetržitě, přicestoval za odpočinkem, je si vědom toho, že zde pobývá neoprávněně od 1. 12. 2021, nevycestoval, protože nechtěl, nemá žádné oprávnění k pobytu, žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil, je si vědom důsledku z toho vyplývajících. Na území ČR nepracoval, měl peníze na pobyt, adresu si zde nezaregistroval, nemoc SARS-CoV-2 neprodělal, ani se nenechal očkovat, test nemá, ani jej nepodstoupil v ČR, nebyl v samoizolaci, nevyplnil příjezdový formulář, nemá zdravotní pojištění, v Moldávii má manželku a syna, se kterými je v kontaktu, vlastní tam dům a auto, v České republice nemá žádné příbuzné ani jiné vazby, nevlastní zde žádný majetek, byl zde řešen za rvačku, ale vše zaplatil. Dále uvedl, že chce vycestovat dobrovolně, nic mu v tom

nebrání, není mu známa žádná překážka ve vycestování, v domovské zemi mu nic nehrozí, je pro něj bezpečná, má tam rodinu, má peníze na vycestování.

10. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 1. 2022, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179 a § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 1. 12. 2021 do 4. 1. 2022, tím naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Vyšel z toho, že žalobce byl oprávněn na území ČR pobývat na základě biometrického dokladu bez víza po dobu 90 dnů během předcházejícího 180 denního období (trvajícího od 9. 7. 2021 do 4. 1. 2022). Vzhledem k tomu, že přicestoval na území schengenského prostoru dne 2. 9. 2021, překročil oprávněný pobyt o 35 dnů, od 1. 12. 2021 tedy již v ČR pobýval nelegálně, dále porušil též Ochranné opatření ministerstva zdravotnictví vydané s ohledem na epidemiologickou situaci v ČR. Podrobně se zabýval přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména jeho osobní a rodinnou situaci, shledal, že žalobce má v Moldávii rodinu a majetek, do ČR přijel sám za účelem odpočinku, nezjistil si však informace o možnosti příjezdu v souvislosti s epidemiologickou situací. Přičetl mu k tíži, že si v situaci, kdy všechny státy světa v souvislosti s pandemií COVID-19 přijímají opatření ohledně omezení pohybu osob, neopatřil informace o možnosti vstupu do ČR, v jeho prospěch zohlednil, že se ke všemu přiznal a se správním orgánem spolupracoval. Zhodnotil též konkrétní osobní a rodinné poměry žalobce, v České republice nebyly zjištěny takové vazby, které by mohly být správním vyhoštěním nepřiměřeně zasaženy, a žalobce neuvedl nic, co by mu bránilo ve vycestování, vydané rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Zvážil kritéria dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při hodnocení závažnosti jednání žalobce přihlédl k tomu, že šlo o jednání vědomé, zároveň si žalobce nezaregistroval adresu pobytu, porušil povinnosti stanovené Ministerstvem zdravotnictví a pracoval bez oprávnění k zaměstnání, v jeho prospěch též zohlednil, že nemá záznam v trestním rejstříku a chce vycestovat. Z hlediska § 179 zákona o pobytu cizinců neshledal překážky ve vycestování. Dobu omezení vstupu na území členských států EU stanovil s přihlédnutím ke všem okolnostem případu ve spodní hranici zákonné sazby, přihlédl ke shora uvedeným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, k zavinění žalobce, k závažnosti daného jednání a k tomu, že žalobce porušil nejen zákon o pobytu cizinců. Z hlediska možnosti vycestování se zabýval též aktuální situací v Moldávii z hlediska Covid-19. Dne 4. 1. 2022 byl žalobci vydán též výjezdní příkaz, byla mu stanovena doba k vycestování do 4. 2. 2022.
11. Žalobce podal dne 14. 1. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky, jako v žalobě.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 30. 1. 2022 přezkoumal spisový materiál, zjistil, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 2. 9. 2021, jeho oprávněný 90-denní pobyt skončil dne 30. 11. 2021, od 1. 12. 2021 se tedy jednalo o pobyt neoprávněný, v informačních systémech našel záznam o přestupku tj. nepředložení dokladu o zdravotním pojištění – pokuta udělená dne 27. 2. 2019.

Z protokolu o výsledku žalobce zjistil, že přicestoval za odpočinkem, neoprávněnosti svého pobytu si byl vědom. K námitkám žalobce mu přisvědčil v tom smyslu, že provozování výdělečné činnosti žalobcem ze spisu nevyplývá, nemělo mu to být přičteno k tíži. Ve prospěch žalobce zohlednil, že se správním orgánem spolupracoval a svého jednání litoval, na druhou stranu však v neprospěch žalobce přičetl, že neučinil žádné kroky k vyřešení své pobytové situace, kdyby nebyl zajištěn, pokračoval by ve svém jednání, žalobce rovněž nerespektoval ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví č.j. MZDR 20599/2020-25/MIN/KAN, nesplnil svou povinnost mít cestovní zdravotní pojištění, nezaregistroval svou adresu (ač tak při minulých pobytech učinil, tedy si byl této povinnosti vědom). Neoprávněný pobyt není historicky prvním pochybením žalobce, v minulosti udělená pokuta dne 27. 2. 2019 nevedla k tomu, aby se porušení této povinnosti příště zdržel, tedy žalovaný nesouhlasil s tím, že se žalobce pro příště nezákonnosti vyvaruje. Námitku ohledně nízkého věku považoval za zmatečnou, když jde o x-letého muže, v České republice navíc žalobce nepobývá poprvé. Nesouhlasil s nepřiměřeností doby 12 měsíců, na kterou bylo správní vyhoštění uloženo, dobu 6 měsíců nepovažoval za akceptovatelnou, a to s ohledem na délku neoprávněného pobytu žalobce a shora uvedené polehčující a přitěžující okolnosti. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Po zhodnocení správní praxe v obdobných případech, a dále důkazů, společenské nebezpečnosti, pohnutek a míry zavinění žalobce považoval délku 12 měsíců za přiměřenou. Prvostupňové rozhodnutí považoval za zákonné, neshledal důvod k jeho zrušení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,*

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

17. Skutkový stav ohledně protiprávního jednání žalobce a naplnění skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je v dané věci nesporný. Žalobce však nesouhlasil s hodnocením závažnosti jeho jednání, a v návaznosti na to považoval za nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění.
18. K hodnocení přiměřenosti délky uloženého zákazu pobytu je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
19. Pokud jde o námitku, že žalobce na území nevykonával výdělečnou činnost, soud uvádí, že tato okolnost sice byla žalobci nesprávně přičtena k tíži správním orgánem I. stupně, avšak k odvolací námitce žalovaný toto pochybení správního orgánu napravil a na základě správního spisu, ze kterého tato skutečnost nevyplývá, učinil závěr, že vykonávání výdělečné činnosti žalobcem na území ČR zjištěno nebylo a nelze mu to vytýkat. V tomto směru se tedy o pochybení z hlediska zjištěného skutkového stavu nejedná.
20. Nelze souhlasit s hodnocením žalobce, že by k jeho osobě nebyly zjištěny jiné negativní poznatky a že předchozí jiné porušení právních předpisů není podstatné. Ustanovení ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje demonstrativní výčet kritérií, které lze zohlednit při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění včetně jeho délky. Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud přihlédl též k pobytové historii žalobce na území České republiky a v této souvislosti mu přičetl k tíži přestupek nepředložení dokladu o zdravotním pojištění, za který byla žalobci udělena pokuta dne 27. 2. 2019. Není přitom podstatné, že se jedná o protiprávní jednání jiného druhu, než je neoprávněný pobyt na území České republiky. Není ani relevantní subjektivní názor žalobce na nízkou závažnost tohoto přestupku, když se dle právních předpisů České republiky jedná o protiprávní jednání, přičemž je zcela v souladu se smyslem ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pokud žalovaný tuto skutečnost hodnotil v neprospěch žalobce. Žalovaný též správně v neprospěch žalobce zohlednil, že se dopustil i dalších nerespektování právních předpisů České republiky, tedy, že rovněž nedodržel požadavky ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví č.j.

MZDR 20599/2020-25/MIN/KAN, nesplnil svou povinnost mít cestovní zdravotní pojištění a nezaregistroval svou adresu. Tento skutkový stav je zcela v souladu se správním spisem, žalobní námitka není důvodná.

21. Soud shledal, že žalovaný při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zohlednil všechny relevantní okolnosti, vyšel z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážil též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice i v Moldávii, s ohledem na shora uvedené závěry adekvátně posoudil též druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Jeho hodnocení soud považuje za objektivní, když žalovaný přihlédl též ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Námitku ohledně nutnosti zohlednění nízkého věku žalobce soud v souladu se žalovaným rovněž považuje za zmatečnou, když žalobce je ve věku x let, jde o dospělou svépřávnou osobu, která netrpí žádným zdravotním omezením.
22. Soud má po zhodnocení těchto okolností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců je zcela adekvátní, nijak nevybočující z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 16. 1. 2020, č.j. 1 Azs 417/2019-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku v případě několikahodinového pobytu v ČR bez víza či oprávnění pobytu a bez cestovního dokladu, a na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka není důvodná.
23. Dle konstantní judikatury správních soudů jsou-li naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru jeho postup nezávisí na správním uvážení. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny.

24. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. března 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně